

Rotiburger

David Walliams

Rotiburger

Pildid joonistanud Tony Ross

Inglise keelest tõlkinud Ehte Puhang

Originaali tiitel:
David Walliams
RATBURGER
HarperCollins Publishers, 2012

Toimetaja Priit Põhjala
Kujundaja Siiri Timmerman

Tekst © David Walliams, 2012
Pildid © Tony Ross, 2012

David Walliams and Tony Ross assert the moral right to be identified
as the author and illustrator of this work.

Tõlge eesti keelde © Ehte Puhang ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-123-2

www.tnp.ee
Trükitud Printoni trükikojas

Ilusa naeratusoga poisile nimega Frankie

Tänu sõnad

Ma soovin tänada järgmisi inimesi, tähtsuse järjekorras.

Ann-Janine Murtagh, minu ülemus HarperCollinsis. Ma armastan teid, ma jumaldan teid. Ma olen teile nii tänulik selle eest, et te minusse usute, kuid ennekõike olen tänulik selle eest, et te olete see, kes te olete.

Nick Lake, minu toimetaja. Teate, ma arvan, et te olete oma alal absoluutselt parim, aga ma olen teile väga tänulik ka selle eest, et te aitate mul paremaks saada MITTE AINULT kirjani-kuna, vaid ka inimesena.

Paul Stevens, minu agent. Ma ei maksaks sulle paari telefonikõne tegemise eest kümme protsenti pluss käibemaks, kui ma ei tunneks, et olen tõesti õnnega koos, et just sina mind esindad.

Tony Ross. Sa oled kõige andekam illustraator selles hinnava-hemikus, mida me endale lubada saame. Tänan sind.

James Stevens ja Elorine Grant, kujundajad. Tänan.

Lily Morgan, korrektor. Sinu terviseks!

Sam White ja Geraldine Stroud, turundus ja reklaam. Tähh!

Saame tutvavaks selle loo tegelastega:

Härra Kalm,
koolidirektor

Raj, suurt kasvu
ajalehemüüja

Preili Kääp,
väikest kasvu
õpetaja

Tina Trotts,
kohalik kiusaja

Punapea,
surnud
hamster

Hermann,
elus rott

Krevetikokteilikrõpsune hingeõhk

Hamster oli surnud.

Ta oli selili.

Jalad taeva poole.

Surnud.

Pisarad mööda põski alla voolamas, avas Zoe tema puuri ukse. Ta käed värisesid ja süda oli murdumas. Punapea väikest karvast keha oma kulunud vaiba peale asetades arvas ta, et ei suuda enam mitte kunagi naeratada.

„Sheila!” hüüdis Zoe nii valjusti, kui jaksas. Isa korduva-tele palvetele vaatamata keeldus Zoe oma kasuemale „ema” ütlemast. Ta polnud seda kunagi teinud ja oli endale lubanud, et ei tee ka. Keegi ei saa asendada Zoe ema – mitte et ta kasuema seda üritanud oleks.

„Jää vait. Ma vahin praegu telkut ja ajan sööki näost sisse!” kostis elutoast pahur hääl.

„Asi on Punapeas!” hõikas Zoe. „Ta ei ole päris terve!”

Mis oli liiga leebelt öeldud.

Zoe oli kunagi näinud üht haiglaseriaali, kus medõde üritas elustada vana surevat meest, nii et nüüd tegi ka tema meeletliku katse kunstliku hingamisega hamstrit ellu äratada, puhudes hästi ettevaatlikult loomakese avatud suhu. Sellest polnud abi. Samuti ei olnud abi sellest, et ta ühe AA-patarei kirjaklambri abil hamstrikese südame kohale kinnitas. Liiga hilja.

Hamster oli katsudes külm ja tema keha oli kange.

„Sheila! Palun aita ...!” hüüdis väike tüdruk.

Alguses voolasid Zoe pisarad vaikselt, kuid siis tuli suur nutt. Viimaks kuulis ta mööda viltuvajunud tornmaja kolmekümne seitsmenda korruse väikese korteri koridori lähenemas kasuema raskeid vastumeelseid samme. Naine ähkis alati valjusti, ükskõik mida ta tegi. Ta oli nii laisk, et tahtis, et Zoe tema eest isegi nina nokiks, kuigi muidugi ei teinud Zoe seda kunagi. Sheila võis pingutusest ohkida isegi siis, kui oli vaja teleripuldiga kanaleid vahetada.

„Oeh, oeh, oeh, oeh ...” ähkis Sheila, lähenedes mööda koridori, nii et põrand värises. Zoe kasuema oli üpris lühikest kasvu, aga selle, mis tal pikkusest puudu jäi, tegi ta tasa sellega, et oli niisama lai kui pikk.

Krevetikokteilikrõpsune bingõhk

Ühesõnaga – ta oli kerakujuline.

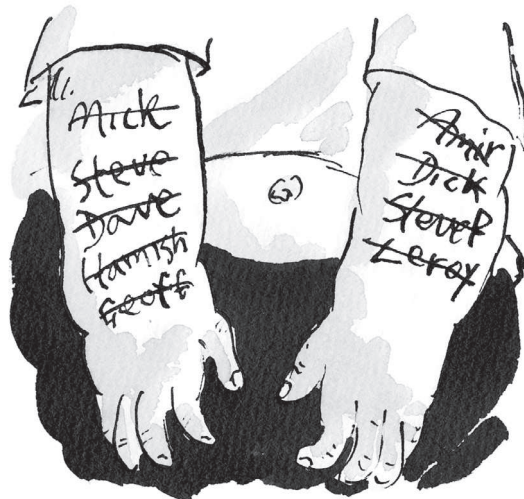
Varsti tajus Zoe, et naine seisab ukseel, sest ta varjutas koridorist paistva valguse nagu päikese ette liikunud kuu. Pealegi tundis Zoe krevetikokteilikrõpsude iiveldama ajavalt läilat lõhna. Tema kasuema armastas neid. Tegelikult

Rotiburger

ta lausa kiitles, et oli juba päris väikese lapsena keeldunud söömast midagi muud, sülitades mis tahes muu toidu oma emale näkku. Zoe meelest need krõpsud haiesid, ja mitte krevettide järele. Ja muidugi haies ka naise hingeõhk just nagu krõpsud.

Isegi praegu, ukstel seistes, oli Zoe kasuemat ühes käes pakk ebatervislikke näkse ja teise käega ajas ta neid endale näost sisse, uurides silme ees avanevat pilti. Nagu alati, oli tal nüüdki seljas valget värvi pikk ja räpane T-särk ning jalgas mustad retuusid ja roosad karvased toatuhvlid. See osa nahapinnast, mis nähtavale jäi, oli kaetud tätoveeringutega. Käsivartele olid kirjutatud tema endiste abikaasade nimed, kõik läbi kriipsutatud:

„Oh isver,” pudistas naine, endal suu krõpse täis. „Oh isver, oh isver, no täitsa kurb kohe, eks ole. Täitsa ale lausa. Vaesel väiksel elajal on sussid täitsa püsti ju!” Ta kummardus üle oma väikese kasutütre ja uuris surnud hamstrit. Rääkides piserdas ta vaibale pooleldi mälutud krõpsutükke.

„Oh issand ja kõik see muu värk,” lisas ta ning tema hää ei kõlanud isegi kurvastamise moodi mitte.

Just siis paiskus üks suur pooleldi mälutud tükk Sheila suust vaese loomakese pehme karvaga kaetud näkku. See oli segu krõpsudest ja süljest.* Zoe pühkis selle õrnalt maha ja üks pisar langes tema silmast loomakese külmale roosale ninale.

„Kuuled vä, mul tuli ea mõte!” lausus Zoe kasuema. „Ma ävitan need krõpsud siin ära ja siis sa võid tolle eluka siia kotti pista. Mina teda puutama ei akka. Mina ei taha temalt miskit aigust külge saada.”

Sheila tõstis koti suu kohale ja valas viimase krevetikokteilikrõpsude puru oma aplasse kurku. Siis pakkus ta kasutütrele tühja kotti. „Säh, võta. Viska ta sellesse, aga tee siva. Muidu on terve korter aisu täis.”

Zoe oleks peaaegu karjuma pistnud, nii ülekohtune oli see, mida Sheila nüüdsama oli öelnud. Hoopis kasuema

* Korrektne termin selle kohta on „süps”.

krevetikokteilikrõpsune hingeõhk oli see, mille haisu terve korter täis oli! Tema hingeõhuga oleks võinud seintelt värvi koorida. See rebinuks linnul suled seljast, ikka täitsa paljaks kohe. Ja kui tuul pidanuks suunda muutma, siis võinuks tema hingeõhku tunda lausa teises linnas, mis jäi siit kümne kilomeetri kaugusele.

„Ma ei mata oma vaest Punapead mingi krõpsupaki sees,” nähvas Zoe. „Ma isegi ei tea, miks ma sind üldse kutsusin. Palun mine ära!”

„Isver küll, laps!” karjus naine. „Ma tahtsin ju ainult aidata, eks ole. Tänamatu plika sihuke!”

„Noh, igatahes pole sinust abi!” karjus Zoe end tema poole pööramata. „Lihtsalt mine ära! Palun!”

Sheila müdistas toast välja, nii et põrand vappus, ja lõi ukse kinni sellise pauguga, et laest kukkus tükk krohvi alla.

Zoe kuulas, kuidas naine, keda ta keeldus emaks nimetamast, kööki kõmpis, kahtlemata selleks et avada järjekordne megapak krevetikokteilikrõpse, mida endale näost sisse ajada. Tüdruk jäi oma tillukesse tuppa üksi, hoides surnud hamstrit hellalt süles.

Aga kuidas ta suri? Zoe teadis, et Punapea oli alles väga noor, isegi hamstriaastates mõõdetuna.

Krevetikokteilikrõpsune bingõhk

„Kas siin võib tegemist olla hamstrimõrvaga?” juurdles ta. Aga missugune inimene võiks küll tahta tappa väikest kaitsetut hamstrit?

Nojah, enne, kui see lugu otsa lõpeb, saad teada. Ja sa saad teada ka seda, et on olemas inimesi, kes on suutelised toime panema veel palju hullemaid, väga palju hullemaid tegusid. Maailma kõige kurjem mees varitseb kusagil siinsamas, sellesama raamatu sees. Loe edasi, kui julged ...